Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 14ης Νοεμβρίου 2013 *

«Προδικαστική παραπομπή — Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης — Σύμβαση των Βρυξελλών — Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Κανονισμός (ΕΚ) 44/2001 — Άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β' — Διεθνής δικαιοδοσία — Ειδικές δωσιδικίες — Διαφορές εκ συμβάσεως — Έννοια του όρου "παροχή υπηρεσιών" — Σύμβαση για την αποθήκευση εμπορευμάτων»

Στην υπόθεση C-469/12,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής απόφασης δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Handelsgericht Wien (Αυστρία) με απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2012, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Οκτωβρίου 2012, στο πλαίσιο της δίκης

Krejci Lager & Umschlagbetriebs GmbH

κατά

Olbrich Transport und Logistik GmbH,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Juhász, πρόεδρο τμήματος, A. Rosas (εισηγητή) και D. Šváby, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η Krejci Lager & Umschlagbetriebs GmbH, εκπροσωπούμενη από τον M. Stögerer, Rechtsanwalt,

— η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την C. Pesendorfer,

— η Ελληνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις Σ. Χαλά και Λ. Κοτρώνη,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Wilderspin και W. Bogensberger,

κατόπιν της απόφασης που έλαβε, αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Διάταξη

1 Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 5, σημείο 1, του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Krejci Lager & Umschlagbetriebs GmbH (στο εξής: Krejci Lager), αυστριακής εταιρίας, και της Olbrich Transport und Logistik GmbH (στο εξής: Olbrich Transport), γερμανικής εταιρίας, με αντικείμενο την καταβολή του τιμήματος που ζητήθηκε για την αποθήκευση εμπορευμάτων σε ειδικό χώρο στη Βιέννη (Αυστρία).

Το νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση των Βρυξελλών

3 Κατά το άρθρο 5, σημείο 1, της Σύμβασης της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας (ΕΕ 1997, C 15, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών):

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εναχθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος:

1) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή [...]».

Ο κανονισμός 44/2001

4 Η αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 44/2001 έχει ως εξής:

«Οι κανόνες δικαιοδοσίας πρέπει να παρουσιάζουν υψηλό βαθμό προβλεψιμότητας και να βασίζονται στην αρχή της γενικής δωσιδικίας της κατοικίας του εναγομένου και η δωσιδικία αυτή πρέπει να ισχύει πάντοτε, εκτός από μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις όπου το επίδικο αντικείμενο ή η αυτονομία των μερών δικαιολογεί άλλο συνδετικό παράγοντα. [...]»

5 Η αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού 44/2001 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Η δωσιδικία της κατοικίας του εναγομένου πρέπει να συμπληρωθεί από εναλλακτικές δωσιδικίες που θα ισχύουν λόγω του στενού συνδέσμου μεταξύ του δικαστηρίου και της διαφοράς ή για τη διευκόλυνση του έργου της δικαιοσύνης.»

6 Κατά την αιτιολογική σκέψη 19 του κανονισμού 44/2001:

«Πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της Σύμβασης των Βρυξελλών και του [...] κανονισμού και γι' αυτό τον σκοπό πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων της Σύμβασης των Βρυξελλών από το Δικαστήριο [...]».

7 Οι σχετικοί με τη διεθνή δικαιοδοσία κανόνες του κανονισμού 44/2001 περιλαμβάνονται στο κεφάλαιο ΙΙ του εν λόγω κανονισμού, το οποίο αποτελείται από τα άρθρα 2 έως 31.

8 Στο επιγραφόμενο «Γενικές διατάξεις» τμήμα 1 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 44/2001 περιλαμβάνεται το άρθρο 2, παράγραφος 1, το οποίο προβλέπει ότι:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

9 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 ορίζει τα κάτωθι:

«Τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 7 του παρόντος κεφαλαίου.»

10 Στο τιτλοφορούμενο «Ειδικές δικαιοδοσίες» τμήμα 2 του ίδιου αυτού κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 44/2001 περιλαμβάνεται το άρθρο 5, το οποίο προβλέπει τα εξής:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος κράτους μέλους μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος:

1) α) ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή·

β) για τους σκοπούς της εφαρμογής της παρούσας διάταξης, και εφόσον δεν συμφωνήθηκε διαφορετικά, ο τόπος εκπλήρωσης της επίδικης παροχής είναι:

— εφόσον πρόκειται για πώληση εμπορευμάτων, ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παράδοση των εμπορευμάτων,

— εφόσον πρόκειται για παροχή υπηρεσιών, ο τόπος του κράτους μέλους όπου, δυνάμει της σύμβασης, έγινε ή έπρεπε να γίνει η παροχή των υπηρεσιών·

γ) το στοιχείο α′ εφαρμόζεται, εφόσον δεν εφαρμόζεται το στοιχείο β′».

11 Στο επιγραφόμενο «Αποκλειστική διεθνής δικαιοδοσία» τμήμα 6 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 44/2001 περιλαμβάνεται το άρθρο 22, το οποίο ορίζει τα ακόλουθα:

«Αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η κατοικία, έχουν:

1) σε υποθέσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων και μισθώσεων ακινήτων, τα δικαστήρια του κράτους μέλους της τοποθεσίας του ακινήτου.

[...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

12 Η Krejci Lager, με έδρα τη Βιέννη (Αυστρία), άσκησε αγωγή ενώπιον του Bezirksgericht für Handelssachen Wien, με αίτημα να υποχρεωθεί η Olbrich Transport, με έδρα το Gornau (Γερμανία), να της καταβάλει το τίμημα για την αποθήκευση εμπορευμάτων σε ακίνητό της στη Βιέννη. Το σχετικό ποσό αφορά το χρονικό διάστημα από την τεσσαρακοστή έως την πεντηκοστή δεύτερη εβδομάδα του ημερολογιακού έτους 2008. Κατά την ενάγουσα της κύριας δίκης, το τίμημα για την αποθήκευση ανέρχεται σε 325 ευρώ.

13 Το Bezirksgericht für Handelssachen έκρινε ότι δεν είχε διεθνή δικαιοδοσία να αποφανθεί επί της αγωγής και την απέρριψε. Συγκεκριμένα, η αγωγή έπρεπε, βάσει του άρθρου 5, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, να ασκηθεί ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου εκτέλεσης της επίδικης συμβατικής υποχρέωσης. Η υποχρέωση αυτή συνίστατο, κατά το ίδιο πάντοτε δικαστήριο, στην καταβολή του τιμήματος για την αποθήκευση των οικείων εμπορευμάτων, δηλαδή σε χρηματική οφειλή αντίστοιχη προς την αξίωση επί της οποίας στηριζόταν η αγωγή.

14 Κατά την εκτίμηση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, χρηματικές οφειλές όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης χαρακτηρίζονται, κατά το αυστριακό δίκαιο, ως «πέμψιμες παροχές» («Schickschulden») οι οποίες εκπληρώνονται στον τόπο κατοικίας του οφειλέτη. Έτσι, ως «τόπος όπου […] οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή» στην οποία στηρίζεται η αγωγή, κατά την έννοια του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001, πρέπει να θεωρηθεί η Γερμανία και, κατά συνέπεια, τα αυστριακά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια να αποφανθούν επί της διαφοράς της κύριας δίκης.

15 Η ενάγουσα της κύριας δίκης άσκησε έφεση κατά της ως άνω απόφασης ενώπιον του Handelsgericht Wien, υποστηρίζοντας ότι το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο α′, του κανονισμού 44/2001 δεν έχει εφαρμογή επί των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης. Κατά την άποψή της, η σύμβαση για την αποθήκευση εμπορευμάτων αποτελεί σύμβαση παροχής υπηρεσιών. Ως εκ τούτου, ως τόπος εκτέλεσης μιας τέτοιας σύμβασης πρέπει να θεωρηθεί, βάσει του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο β′, του εν λόγω κανονισμού, ο τόπος παροχής της σχετικής υπηρεσίας. Όπως συνάγεται από τη διάταξη περί παραπομπής, η εναγομένη της κύριας δίκης υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι το στοιχείο που χαρακτηρίζει τη σύμβαση για την αποθήκευση εμπορευμάτων δεν είναι η παροχή υπηρεσιών αλλά η διάθεση χώρου.

16 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, σε διαφορές κάτω των 5 000 ευρώ, αποφαίνεται σε τελευταίο βαθμό. Εκτιμά, πάντως, ότι η απάντηση στο ζήτημα ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης, το οποίο ανακύπτει εν προκειμένω, δεν είναι τόσο πρόδηλη ώστε να μην υφίσταται ουδεμία εύλογη αμφιβολία.

17 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Handelsgericht Wien αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Συνιστά η σύμβαση περί αποθηκεύσεως εμπορευμάτων σύμβαση “παροχής υπηρεσιών” κατά την έννοια του άρθρου 5, [σημείο] 1, στοιχείο β′, του κανονισμού [...] 44/2001 [...];»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

18 Το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου ορίζει ότι, όταν η απάντηση σε ερώτημα που υποβάλλεται με αίτηση προδικαστικής απόφασης μπορεί να συναχθεί σαφώς από τη νομολογία ή είναι τόσο πρόδηλη ώστε να μην υφίσταται ουδεμία εύλογη αμφιβολία, το Δικαστήριο μπορεί ανά πάσα στιγμή, κατόπιν πρότασης του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι ενδείκνυται να κάνει χρήση της ευχέρειας αυτής στην υπό κρίση υπόθεση.

19 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ’ ουσία να διευκρινιστεί αν το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β′, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι σύμβαση η οποία αφορά την αποθήκευση εμπορευμάτων αποτελεί σύμβαση παροχής υπηρεσιών για τους σκοπούς της διάταξης αυτής.

20 Υπενθυμίζεται εισαγωγικώς ότι το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 44/2001 θέτει έναν κανόνα ειδικής δωσιδικίας για τις διαφορές εκ συμβάσεως. Η αναγνώριση της εν λόγω ειδικής δωσιδικίας, η οποία μπορεί να επιλεγεί από τον ενάγοντα και παρέχεται ως συμπλήρωμα στο γενικό κριτήριο της διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων του τόπου της κατοικίας του εναγομένου, δικαιολογείται από

την ύπαρξη, σε ορισμένες πολύ συγκεκριμένες περιπτώσεις, στενού συνδέσμου μεταξύ της διαφοράς και του δικαστηρίου που καλείται να επιληφθεί αυτής (βλ., σχετικώς, απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, C-204/08, Rehder, Συλλογή 2009, σ. I-6073, σκέψη 32).

21 Επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο ενάγων μπορεί να επιλέξει το δικαστήριο του τόπου εκτέλεσης της σύμβασης, ακόμη και αν οι διάδικοι ερίζουν ως προς την κατάρτιση της σύμβασης η οποία αποτελεί τη βάση της αγωγής (βλ., όσον αφορά τη Σύμβαση των Βρυξελλών, απόφαση της 4ης Μαρτίου 1982, 38/81, Effer, Συλλογή 1982, σ. 825, σκέψη 8).

22 Όταν η υποχρέωση που χαρακτηρίζει την επίδικη σύμβαση είναι η πώληση εμπορευμάτων ή η παροχή υπηρεσιών, το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β', του κανονισμού 44/2001 προβλέπει ότι πρόσωπο το οποίο έχει την κατοικία του στο έδαφος ενός κράτους μέλους μπορεί να εναχθεί, δυνάμει της σύμβασης αυτής, ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους, όπου εκπληρώθηκε ή θα έπρεπε να εκπληρωθεί η υποχρέωση που χαρακτηρίζει την εν λόγω σύμβαση. Έτσι, όσον αφορά τον τόπο εκπλήρωσης των υποχρεώσεων που απορρέουν από συμβάσεις παροχής υπηρεσιών, το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη περίπτωση, του ως άνω κανονισμού ορίζει αυτοτελώς το συγκεκριμένο κριτήριο σύνδεσης, προς ενίσχυση των σκοπών, αφενός, της ενοποίησης των κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας και, αφετέρου, της προβλεψιμότητας (βλ., υπ' αυτή την έννοια, προαναφερθείσα απόφαση Rehder, σκέψεις 33 και 36, και απόφαση της 11ης Μαρτίου 2010, C-19/09, Wood Floor Solutions Andreas Domberger, Συλλογή 2010, σ. I-2121, σκέψεις 23 και 26).

23 Από τις πληροφορίες που το αιτούν δικαστήριο παρέσχε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης σύμβαση αφορά την αποθήκευση εμπορευμάτων. Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει, ειδικότερα, ότι καλείται να επιλύσει το ζήτημα αν έχει διεθνή δικαιοδοσία στην περίπτωση όπου τα εμπορεύματα της εναγομένης, εταιρίας γερμανικού δικαίου, αποθηκεύτηκαν σε χώρο ευρισκόμενο στην Αυστρία.

24 Προκειμένου να διαπιστωθεί αν μια τέτοια περίπτωση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 5, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 44/2001, πρέπει να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αν η αποθήκευση εμπορευμάτων συνιστά «παροχή υπηρεσίας» κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης.

25 Η απάντηση στο ως άνω ερώτημα είναι καταφατική.

26 Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η έννοια «υπηρεσίες» όπως χρησιμοποιείται στο άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 44/2001 υποδηλώνει, τουλάχιστον, ότι το πρόσωπο που τις παρέχει ασκεί συγκεκριμένη δραστηριότητα έναντι αμοιβής (απόφαση της 23ης Απριλίου 2009, C-533/07, Falco Privatstiftung και Rabitsch, Συλλογή 2009, σ. I-3327, σκέψη 29).

27 Τονίζεται επ' αυτού ότι, όπως σημειώνουν με τις γραπτές τους παρατηρήσεις τόσο η Αυστριακή και η Ελληνική Κυβέρνηση όσο και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το στοιχείο που προέχει στη σύμβαση για την αποθήκευση εμπορευμάτων είναι η ανάληψη από τον έναν συμβαλλόμενο της υποχρέωσης να τα αποθηκεύσει για λογαριασμό του αντισυμβαλλομένου του. Επομένως, η δέσμευση αυτή σημαίνει ότι ασκείται συγκεκριμένη δραστηριότητα η οποία συνίσταται, τουλάχιστον, στην παραλαβή των εμπορευμάτων, στη διατήρησή τους σε ασφαλές μέρος και στην παράδοση τους σε καλή κατάσταση στον αντισυμβαλλόμενο.

28 Ως προς το επιχείρημα ότι η επίμαχη σύμβαση έχει απλώς και μόνον ως αντικείμενο τη μίσθωση χώρου, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το οποίο στηρίζεται στη σαφή διάκριση των λειτουργιών μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, κάθε εκτίμηση περί τα πραγματικά περιστατικά εμπίπτει στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου (αποφάσεις της 8ης Μαΐου 2008, C-491/06, Danske Svineproducenter, Συλλογή 2008, σ. I-3339, σκέψη 23, και της 10ης Νοεμβρίου 2011, C-319/10 και C-320/10, X και X BV, σκέψη 29).

29 Εν προκειμένω, σύμφωνα με τις πληροφορίες που περιέχει η διάταξη περί παραπομπής, η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης σύμβαση δεν αφορά τη μίσθωση χώρου, αλλά την αποθήκευση εμπορευμάτων. Εξάλλου, πέραν του ότι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να θέσει υπό αμφισβήτηση αυτή την εκτίμηση περί τα πραγματικά περιστατικά, υπογραμμίζεται ότι η διεθνής δικαιοδοσία στην περίπτωση του πρώτου από τα προαναφερθέντα δύο είδη συμβάσεων διέπεται, εν πάση περιπτώσει, από το άρθρο 22, σημείο 1, του κανονισμού 44/2001, σχετικά με την αποκλειστική διεθνή δικαιοδοσία σε υποθέσεις μίσθωσης ακινήτων (βλ. όσον αφορά τη Σύμβαση των Βρυξελλών, αποφάσεις της 15ης Ιανουαρίου 1985, 241/83, Rösler, Συλλογή 1985, σ. 99, σκέψη 24, και της 26ης Φεβρουαρίου 1992, C-280/90, Hacker, Συλλογή 1992, σ. I-1111, σκέψη 10), βάσει του οποίου αρμόδια είναι μόνον τα δικαστήρια του κράτους μέλους όπου βρίσκεται το ακίνητο.

30 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο προδικαστικό ερώτημα που υποβλήθηκε πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β', δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 44/2001 έχει την έννοια ότι σύμβαση για την αποθήκευση εμπορευμάτων, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, αποτελεί «σύμβαση παροχής υπηρεσιών» για τους σκοπούς της εν λόγω διάταξης.

Επί των δικαστικών εξόδων

31 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 5, σημείο 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, έχει την έννοια ότι σύμβαση για την αποθήκευση εμπορευμάτων, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, αποτελεί «σύμβαση παροχής υπηρεσιών» για τους σκοπούς της εν λόγω διάταξης.

(υπογραφές)